Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

28 ноември 2013 година*

„Обжалване — Достъп до документи на институциите — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Изключения от правото на достъп — Член 4, параграф 1, буква а), първо и трето тире — Обществена сигурност — Международни отношения“

По дело C-576/12 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 3 декември 2012 г.,

Ivan Jurašinović, с местожителство в Анжер (Франция), за който се явява N. Amara-Lebret, avocate,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-жа K. Pellinghelli и г-н B. Driessen, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano (докладчик), председател на състав, г-н A. Borg Barthet, г-н E. Levits, г-жа M. Berger и г-н S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1 С жалбата си г-н Jurašinović иска отмяна на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 3 октомври 2012 г. по дело Jurašinović/Съвет (T-465/09, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което се отхвърля подадената от него жалба за отмяна на решение на Съвета на Европейския съюз от 21 септември 2009 г. (наричано по-нататък „спорното решение“) за предоставяне на частичен достъп до някои доклади, изготвени между 1 август и 31 август 1995 г. от наблюдателите на Европейския съюз в Хърватия, област Книн (наричани по-нататък „докладите“).

Правна уредба

2 Член 2, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, глава 1, том 3, стр. 76) предвижда:

„Документи, квалифицирани като чувствителни съгласно определението в член 9, параграф 1, са предмет на специална обработка в съответствие с този член“.

3 Член 4, параграф 1, буква а) от този регламент гласи:

„Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им засяга защитата на:

а) обществения интерес по отношение на:

— обществената сигурност,

[…]

— международните отношения,

[…]“.

4 Член 9 от посочения регламент, озаглавен „Обработка на чувствителни документи“, предвижда в параграф 1:

„Чувствителни документи са документите, издадени от институции или създадени от тях агенции от държавите членки, от трети страни или от международни организации, класифицирани като „TRÈS SECRET/TOP SECRET“, „SECRET“ или „CONFIDENTIEL“ в съответствие с правилата на съответната институция, които защитават основните интереси на Европейския съюз или на една или няколко от тези държави членки в областите, уредени в член 4, параграф 1, буква а), конкретно по отношение на обществената сигурност, отбраната и военните въпроси“.

Обстоятелства, предхождащи спора

5 С писмо от 4 май 2009 г. г-н Jurašinović в качеството си на гражданин на Съюза с френска националност предявява до Съвета на Европейския съюз искане на основание Регламент № 1049/2001 за достъп до 205 доклада, както и до документи, обозначени като „ECMM RC Knin Log reports“ и изготвени в рамките на мисия за наблюдение на Европейската общност в Хърватия (наричана по-нататък „МНЕО“) по време на конфликтите в бивша Югославия.

6 Със спорното решение Съветът му предоставя само частичен достъп до осем доклада.

7 Съветът обосновава отказа си за оповестяване на документи, обозначени като „ECMM RC Knin Log reports“, с факта, че не разполага с каквито и да било обозначени по този начин документи.

8 По отношение на другите поискани доклади Съветът мотивира отказа си за оповестяване, като се позовава на изключенията, предвидени в член 4, параграф 1, буква а), първо и трето тире от Регламент № 1049/2001.

9 Съветът по-специално приема, най-напред, че публикуването на всички доклади би засегнало интересите на Съюза, тъй като то би застрашило международните му отношения и отношенията на неговите държави членки с този регион на Европа, както и обществената сигурност, и в частност сигурността и физическата неприкосновеност на наблюдателите, на свидетелите и на други източници на информация, чиято самоличност и оценки биха били разкрити с оповестяването на съответните доклади.

10 По-нататък, Съветът преценява, че докладите „продължават да бъдат особено чувствителни документи, въпреки че са изтекли четиринадесет години от настъпването на описаните в тях факти“.

11 Накрая, в отговор на довода на г-н Jurašinović, че поисканите документи вече са били оповестени, Съветът признава, че е предоставил въпросните доклади на Международния наказателен трибунал за бивша Югославия, създаден от Организацията на обединените нации (наричан по-нататък „МНТБЮ“), в рамките на висящото пред същия дело Gotovina и др. Той ги бил предоставил обаче в приложение на принципа на международно сътрудничество с международен трибунал, а не на основание Регламент № 1049/2001.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

12 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 19 ноември 2009 г., г-н Jurašinović иска отмяна на спорното решение. Общият съд отхвърля и трите изтъкнати в подкрепа на тази жалба основания.

13 На първо място, в точки 42 и 43 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля първото основание на г-н Jurašinović, според което поради твърдяната неутралност на докладите — следствие от факта, че МНЕО не е страна в конфликта в бивша Югославия — достъпът до исканите документи би трябвало да се позволи. Общият съд по-специално приема, че това обстоятелство, дори и да се предположи, че бъде установено, няма каквото и да било значение за преценката дали оповестяването на докладите може или не да засегне защитата на обществения интерес по отношение на международните отношения, тъй като докладите съдържат оценки и анализи на политическото и военното положение и на състоянието на сигурността в зоната Книн през август 1995 г. Поради това оповестяването на съдържанието на тези доклади би могло, от една страна, да засегне политиките на Съюза, насочени към

допринасяне за мира, стабилността и трайното регионално помирение в този регион на Европа, и от друга страна, да създаде положение, което да отслаби доверието на държавите от Западните Балкани в започналия процес на интеграция към Съюза.

14 На второ място, в точки 50 и 51 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля второто основание на г-н Jurašinović, според което докладите трябвало да бъдат оповестени, тъй като не били предварително квалифицирани като „чувствителни“ по смисъла на член 9 от Регламент № 1049/2001. В това отношение Общият съд отбелязва, че нито от тази разпоредба, нито от член 4 от посочения регламент не следва, че щом документът не е класифициран, съответната институция няма право, ако същият съдържа чувствителна информация, да откаже достъп до него поради риск от засягане на защитата на обществения интерес по отношение на международните отношения.

15 На трето място, в точки 55—63 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля третото основание на г-н Jurašinović, според което Съветът вече е оповестил докладите на МНТБЮ в рамките на дело Gotovina и др. на основание Регламент № 1049/2001, а не по силата на принципа на международно сътрудничество, какъвто принцип не съществувал. В това отношение Общият съд посочва, че всички архиви на МНЕО са предадени на МНТБЮ през 90-те години, за да може прокурорът на МНТБЮ да възбуди преследване срещу лицата, за които се предполага, че след 1991 г. са извършили на територията на бивша Югославия тежки нарушения на международното хуманитарно право. Поради същите съображения в рамките на споменатото дело на основание член 70 B от Правилника за производството и доказването на МНТБЮ Съветът представил на прокурора 48 от докладите, посочени в заявлението за достъп на г-н Jurašinović. Във всички случаи Общият съд констатира, че жалбата за отмяна, подадена от г-н Jurašinović, не се отнася до законосъобразността на решението на Съвета да разреши предоставянето на тези 48 доклада. Освен това данните по преписката не дават основание да се предположи, че Съветът е изпратил 48-те доклада на г-н Gotovina в отговор на заявление за достъп до документи, подадено на основание Регламент № 1049/2001.

Искания на страните

16 Г-н Jurašinović иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд за ново разглеждане или, в противен случай, да отмени спорното решение,

— да укаже на Съвета да разреши достъп до всички искани документи, и

— да осъди Съвета да му заплати сума в размер на 8 000 EUR като разноски по производството, заедно с лихви съгласно лихвения процент на Европейската централна банка към датата на подаване на жалбата.

17 Съветът иска жалбата да бъде отхвърлена и г-н Jurašinović да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По жалбата

18 В подкрепа на жалбата си г-н Jurašinović изтъква три основания.

По първото основание

Доводи на страните

19 С първото си основание г-н Jurašinović по същество твърди, че Общият съд не е спазил изискването за справедлив съдебен процес, тъй като се е произнесъл по жалбата за отмяна, без предварително да се е запознал с въпросните документи и без да ги е разгледал.

20 Съветът най-напред счита, че това основание е явно недопустимо, тъй като г-н Jurašinović не е посочил точно коя правна норма е нарушена.

21 Освен това Съветът поддържа, че във всички случаи няма правна норма, която да задължава Общия съд, преди да се произнесе по жалба за отмяна на решение за отказ на достъп до документи, да иска същите да му бъдат представени или пък да ги разгледа. В действителност нито съдебната практика, нито разпоредбите на Процедурния правилник на Общия съд относно процесуално-организационните действия и действията по събиране на доказателства налагали задължение в този смисъл, като Общият съд разполагал в това отношение с възможност да поиска посочените документи да му бъдат представени.

Съображения на Съда

22 Най-напред, следва да се отбележи, че противно на посоченото от Съвета, от доводите, изтъкнати от г-н Jurašinović, ясно може да се изведе твърдение за нарушение на правото на справедлив съдебен процес по-специално поради факта че Общият съд не разгледал исканите документи. Следователно първото основание е допустимо.

23 По същество следва да се провери дали, както претендира г-н Jurašinović, Общият съд е бил длъжен да разпореди представяне на исканите документи, за да се произнесе по жалбата за отмяна.

24 В това отношение обаче следва да се констатира, че в Процедурния правилник на Общия съд няма разпоредба, която да налага такова задължение.

25 Всъщност, както основателно отбелязва Съветът, разпоредбите от Процедурния правилник на Общия съд, свързани с процесуално-организационните действия и събирането на доказателства, и по-специално член 64, параграф 3, буква г), член 65, буква б) и член 67, параграф 3 предвиждат само, че при необходимост Общият съд може да изиска да се запознае с документ, публичният достъп до който е бил отказан, като поиска от съответната институция да му го предостави.

26 Впрочем в това отношение следва да се добави, че законосъобразността на решение за отказ на достъп до документи, каквото е разглежданото в случая решение, по принцип трябва да се преценява с оглед на мотивите, въз основа на които то е прието, а не единствено на съдържанието на поисканите документи.

27 Наистина, когато жалбоподателят оспорва законосъобразността на решение, с което му е отказан достъп до документ на основание на някое от изключенията, предвидени в член 4 от Регламент № 1049/2001, като твърди, че изключението, на което се позовава съответната институция, не е приложимо по отношение на поискания документ, Общият съд е длъжен да разпореди този документ да му бъде предоставен и да го разгледа, за да се гарантира правото на съдебна защита на жалбоподателя. Всъщност, ако сам не се запознае с въпросния документ, Общият съд не би могъл да прецени in concreto дали посочената институция основателно е отказала достъп до него въз основа на изключението, на което се е позовала, и следователно да

провери законосъобразността на решението за отказ на достъп до същия (вж. в този смисъл Решение от 21 юни 2012 г. по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, C-135/11 P, точка 75).

28 При все това, видно по-специално от точки 18 и 29 от обжалваното съдебно решение, в първоинстанционното производство г-н Jurašinović не твърди, че изключенията, предвидени в член 4, параграф 1, буква а), първо и трето тире от Регламент № 1049/2001, не са приложими по отношение на разглежданите документи, а само оспорва обосноваността на доводите, които Съветът е изложил в спорното решение, за да установи, че оповестяването на тези документи би засегнало защитените с тези изключения интереси.

29 Не би могло обаче да се поддържа, че за да прецени законосъобразността на мотивите за отказ на достъп до документ, на които се позовава дадена институция, като се основава на изключение, чиято приложимост не е оспорена, Общият съд непременно е длъжен да разпореди предоставянето на целия документ, до който е поискан достъп.

30 Всъщност при упражняване на правото на преценка на доказателствата Общият съд може да реши дали в конкретния случай е необходимо документът да му бъде предоставен, за да разгледа обосноваността на мотивите, въз основа на които дадена институция е отказала достъп до него.

31 Ето защо първото основание следва да се отхвърли като необосновано.

По второто основание

Доводи на страните

32 С второто си основание г-н Jurašinović твърди, най-напред, че като е приел за основателен отказа на Съвета за предоставяне на достъп до исканите документи с мотива, че те съдържат „чувствителна информация“, без при това предварително да ги е квалифицирал като „чувствителни документи“ по смисъла на член 9, параграф 1 от Регламент № 1049/2001, Общият съд е нарушил последната разпоредба, както и член 4, параграф 1 от същия регламент. Всъщност такова тълкуване, от една страна, разширявало приложното поле на посочения член 9, параграф 1 повече от предвиденото в неговия текст и от друга страна, предоставял на институциите дискреционно право да откажат достъп до който и да било документ, квалифицирайки го като „чувствителен“ a posteriori, а не от момента на създаването му.

33 По-нататък, такова разширително тълкуване на член 9, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 било още по-малко обосновано в случаи като разглеждания, когато съответната институция отказва достъп до некласифицирани по смисъла на тази разпоредба документи поради мотиви, които тя извежда от защита, свързана с международните отношения. Всъщност в последната разпоредба се посочвали само „обществената сигурност, отбраната и военните въпроси“, като за защита, свързана с международните отношения, не се споменавало нищо.

34 Накрая, според г-н Jurašinović обстоятелството, че исканите документи са изготвени преди влизането в сила на Регламент № 1049/2001, е без значение, тъй като Съветът разполагал с възможност, която в случая не използвал, да квалифицира определени документи като „чувствителни“ по смисъла на посочения член 9, параграф 1 и след тяхното съставяне.

35 В това отношение Съветът възразява, най-напред, че предпоставката, от която изхождат доводите на г-н Jurašinović, е явно погрешна, тъй като спорното решение е прието единствено на основание член 4, параграф 1, буква а), първо и трето тире от Регламент № 1049/2001, а не

на основание член 9 от същия. Впрочем разглежданите документи предхождали Регламент № 1049/2001 и поради този факт не можело да бъдат квалифицирани като „чувствителни“ по смисъла на посочения член 9, параграф 1.

36 По-нататък, Съветът поддържа, че в основата на съображенията на г-н Jurašinović стои объркване между понятието „чувствителен документ“, дефинирано в член 9, параграф 1 от Регламент № 1049/2001, и използваното от Общия съд понятие „чувствителна информация“. Всъщност първото понятие обозначавало документите, класифицирани като „CONFIDENTIEL“, „SECRET“ или „TRÈS SECRET“ в съответствие с посочената разпоредба, докато второто понятие се отнасяло до информация, чието оповестяване водило до засягане на защитата на обществения интерес по отношение на международните отношения.

37 Накрая, Съветът отбелязва, че тълкуването на разглежданите разпоредби, предложено от г-н Jurašinović, прави на практика неприложимо предвиденото в член 4 от Регламент № 1049/2001 изключение за защита, свързана с международните отношения, тъй като то предполага, че на последното би могло да се направи позоваване само когато е приложим член 9 от същия регламент, в който обаче защитата, свързана с международните отношения на Съюза, не е предвидена.

Съображения на Съда

38 Най-напред, следва да се констатира, че видно от точки 7 и 43 от обжалваното съдебно решение, спорното решение е прието единствено на основание член 4, параграф 1, буква а), първо и трето тире от Регламент № 1049/2001, по-специално поради това че съдържащата се в докладите информация е чувствителна и оповестяването ѝ би могло да засегне защитата на обществения интерес по отношение на обществената сигурност и международните отношения. Съветът следователно не е подчинил тези доклади на специфичния режим на чувствителните документи, предвиден в член 9 от Регламент № 1049/2001.

39 Според г-н Jurašinović обаче Съветът не може да се позове на изключенията по споменатия член 4, за да откаже достъп до докладите, без предварително да ги е класифицирал като „TRÈS SECRET/TOP SECRET“, „SECRET“ или „CONFIDENTIEL“ в съответствие с член 9, параграф 1 от Регламент № 1049/2001.

40 Това тълкуване на членове 4 и 9 от Регламент № 1049/2001 не може да бъде прието.

41 В това отношение следва да се отбележи, най-напред, както правилно приема Общият съд в точка 51 от обжалваното съдебно решение, че нито от член 4, нито от член 9 от Регламент № 1049/2001 следва, че щом документът не е предварително класифициран в съответствие с член 9, параграф 1, институцията няма право да откаже достъп до него на основание член 4.

42 По-нататък посочените две разпоредби преследват различни цели.

43 Всъщност, от една страна, както следва и от член 2, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, с член 9 от същия регламент се цели само да се предвиди специална обработка по-специално от лицата, отговарящи за обработката на заявленията за достъп до документите на институциите, на документите, класифицирани като „TRÈS SECRET/TOP SECRET“, „SECRET“ или „CONFIDENTIEL“ в съответствие с правилата на съответната институция, които защитават основните интереси на Европейския съюз или на една или няколко от тези държави членки в областите, уредени в член 4, параграф 1, буква а) от Регламент № 1049/2001.

44 От друга страна, като въвежда режим на изключения от предоставеното с член 1 от Регламент № 1049/2001 право на публичен достъп до документите на институциите, член 4 от този регламент предвижда, че институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им би засегнало някой от защитените от същия член 4 интереси (вж. в този смисъл Решение от 1 февруари 2007 г. по дело Sison/Съвет, C-266/05 P, Сборник, стр. I-1233, точка 62 и Решение от 17 октомври 2013 г. по дело Съвет/Access Info Europe, C-280/11 P, точка 29 и цитираната съдебна практика).

45 Накрая, съгласно постоянната съдебна практика, когато съответната институция реши да откаже достъп до документ, чието предоставяне ѝ е било поискано, тя по принцип трябва да обясни по какъв начин достъпът до този документ може конкретно и действително да засегне интереса, защитен от предвидено в член 4 от Регламент № 1049/2001 изключение, на което тази институция се позовава. Освен това рискът от такова засягане трябва да е разумно предвидим, а не чисто хипотетичен (Решение от 21 юли 2011 г. по дело Швеция/MyTravel и Комисия, C-506/08 P, Сборник, стр. I-6237, точка 76 и цитираната съдебна практика).

46 В този контекст обаче обстоятелството, че институция преценява даден документ като чувствителен по смисъла на член 9 от Регламент № 1049/2001, което предполага, че заявленията за достъп до него трябва да бъдат обект на предвидената в тази разпоредба специална обработка, само по себе си не може да обоснове прилагането по отношение на този документ на изключенията, предвидени с член 4, параграф 1, буква а) от Регламент № 1049/2001.

47 Както и обратно, самият факт, че даден документ не е квалифициран като „чувствителен“ по смисъла на посочения член 9, не може да изключи прилагането на изключенията, предвидени в член 4, параграф 1, буква а) от Регламент № 1049/2001, без да лиши от полезно действие последната разпоредба.

48 Следователно второто основание е необосновано.

По третото основание

Доводи на страните

49 С третото си основание г-н Jurašinović по същество упреква Общия съд, че е допуснал редица грешки при прилагане на правото, като е отхвърлил довода, според който Съветът неправилно отказал на г-н Jurašinović достъп до докладите, след като на основание Регламент № 1049/2001 той вече ги бил представил на трети лица — в случая на прокурора на МНТБЮ и на защитата на г-н Gotovina.

50 На първо място, г-н Jurašinović поддържа, че докладите са представени на МНТБЮ не въз основа на твърдения принцип на международно сътрудничество с международен трибунал, какъвто принцип не съществувал, а на основание Регламент № 1049/2001. При тези условия Съветът не можел да откаже на трети лица, като например г-н Jurašinović, достъп до документите, които вече били предоставени на г-н Gotovina. Всъщност такъв отказ представлявал дискриминация между г-н Jurašinović и г-н Gotovina — двама граждани на Съюза.

51 В отговор на тези доводи Съветът поддържа, че г-н Jurašinović бърка публичния достъп до документи на институциите с привилегирования достъп до тях. Регламент № 1049/2001 регламентирал само първия вид достъп, който имал действие erga omnes. Когато обаче се предоставял на правно основание, различно от Регламент № 1049/2001, достъпът до документи бил привилегирован и касаел само получателя. Съветът уточнява, че предаването на въпросните

документи на прокурора на МНТБЮ и на защитата на г-н Gotovina спада към втория вид достъп и се вписва в целите на външната политика и политиката на сигурност на Съюза, сред които е и насърчаването на международното сътрудничество.

52 На второ място, г-н Jurašinović, от една страна, оспорва констатацията на Общия съд, че предоставянето на въпросните документи на прокурора на МНТБЮ и на защитата на г-н Gotovina е било извършено въз основа на член 70 B от Правилника за производството и доказването на МНТБЮ, тъй като тя се основавала само на разясненията, дадени от Съвета в писмената му защита и по време на съдебното заседание, и не била подкрепена от каквито и да било доказателства. От друга страна, той оспорва констатацията на Общия съд, че всички архиви на МНЕО са предадени на МНТБЮ през 90-те години, за да може прокурорът на МНТБЮ да възбуди преследване срещу лицата, за които се предполага, че след 1991 г. са извършили на територията на бивша Югославия тежки нарушения на международното хуманитарно право, тъй като по време на съдебното заседание представителят на Съвета не бил в състояние да посочи точно на коя дата документите са били изпратени на МНТБЮ.

53 Съветът твърди, че въпросът дали член 70 B от Правилника за производството и доказването на МНТБЮ представлява правно основание за предоставянето на разглежданите документи, не е решаващ с оглед правото на Съюза. Всъщност в случая било важно да се определи дали съответните документи са предадени на прокурора на МНТБЮ и на защитата на г-н Gotovina на основание Регламент № 1049/2001, или на основание приложимата преди него уредба на правото на Съюза, а именно Решение 93/731/ЕО на Съвета от 20 декември 1993 година относно публичния достъп до документите на Съвета (ОВ L 340, стр. 43). Според Съвета обаче това не било така, тъй като въпросните документи били предадени в рамките на общата външна политика и политика на сигурност на Съюза.

54 На трето място, г-н Jurašinović поддържа, че като не е отменил, макар и частично, спорното решение, поради факта че 48 от докладите действително са били предадени на защитата на г-н Gotovina, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.

55 В това отношение Съветът поддържа, че тези 48 доклада не са обществено достояние.

56 На четвърто и последно място, г-н Jurašinović изтъква, че като не е взел предвид писмото от 30 май 2007 г., с което г-н Gotovina поискал от Съвета достъп до докладите на основание Регламент № 1049/2001, поради факта че същото не било представено в рамките на дело T-465/09, по което е постановено обжалваното съдебно решение, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото. В това отношение г-н Jurašinović поддържа, че е узнал за писмото едва след приключването на събирането на доказателства по делото, поради което не е могъл да представи този документ, още повече че Общият съд е отхвърлил писмената му реплика поради просрочване. Същото писмо обаче било представено в рамките на дело T-63/10, по което е постановено Решение на Общия съд от 3 октомври 2012 г. по дело Jurašinović/Съвет, между същите страни и пред същия съдебен състав. Общият съд следователно нямал основание да се съмнява в съществуването на това писмо.

57 В отговор Съветът посочва, че заявлението, на което се позовава г-н Jurašinović, не е подадено на основание Регламент № 1049/2001, тъй като с него се иска привилегирован достъп. Във всички случаи Съветът поддържа, от една страна, че не е обработил това заявление като такова, което попада в приложното поле на Регламент № 1049/2001, и от друга страна, че документите не са били изпратени директно на защитата на г-н Gotovina.

Съображения на Съда

58 В отговор на изложените доводи е достатъчно да се отбележи, че дори да се приеме, че достъпът до документ, предоставен на лице, което го е поискало на основание Регламент № 1049/2001, позволява, както поддържа г-н Jurašinović, на всяко друго искащо достъп до същия документ лице да го получи, следва да се констатира, видно от обжалваното съдебно решение, че г-н Jurašinović не е успял да докаже, че защитата на г-н Gotovina и прокурорът на МНТБЮ са получили достъп до докладите на основание Регламент № 1049/2001.

59 Всъщност, видно от точка 63 от обжалваното съдебно решение, единственото доказателство, на което г-н Jurašinović се позовава в това отношение по време на съдебното заседание, е писмо от 30 май 2007 г., с което г-н Gotovina или адвокатите му са поискали от Съвета достъп до докладите. Това писмо обаче не е представено по делото.

60 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е взел предвид посоченото писмо.

61 Всъщност, от една страна, г-н Jurašinović признава, че не е представил писмото от 30 май 2007 г. по делото, по което е постановено обжалваното съдебно решение. В това отношение той обяснява само причините, поради които не е успял да представи това доказателство, а именно обстоятелството, че е просрочил писмената си реплика и Общият съд не я е приел, както и че събирането на доказателства вече е било приключило.

62 От друга страна, по отношение на твърдението на г-н Jurašinović, че Общият съд не може да не знае за съществуването на това писмо, след като то във всички случаи е депозирано по преписката по дело T-63/10, достатъчно е да се отбележи, че Общият съд не може да преценява обосноваността на основание на жалба въз основа на доказателства, които не са представени в рамките на разглежданото дело в съответствие с приложимите процесуални правила.

63 По отношение на другите доводи, изтъкнати в подкрепа на настоящото основание, достатъчно е да се констатира, че те изхождат от предположението, че докладите, до които защитата на г-н Gotovina и прокурорът на МНТБЮ са имали достъп, са им били предоставени на основание Регламент № 1049/2001.

64 Предвид съображенията, посочени в точки 58—62 от настоящото решение, г-н Jurašinović обаче не е доказал, че посоченото предположение е правилно. Поради това тези доводи не могат да се приемат.

65 Важно е впрочем да се отбележи, че както правилно посочва Общият съд в точка 57 от обжалваното съдебно решение, правното основание за предоставянето на докладите на г-н Gotovina в рамките на процеса пред МНТБЮ не може да постави под съмнение законосъобразността на спорното решение, тъй като не е установено, че то е прието на основание Регламент № 1049/2001.

66 С оглед на изложените съображения трябва да се отхвърли като необосновано и третото основание, както следователно и цялата жалба.

По съдебните разноски

67 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

68 След като Съветът е направил искане за осъждането на г-н Jurašinović и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-н Ivan Jurašinović да заплати съдебните разноски.

Подписи